NATAȘELE

Victor Malarek (n. 1948, Canada) este cunoscut în lumea presei scrise, a televiziunilor și a editurilor ca un stăruitor jurnalist de investigație. A început de jos în această meserie, în 1968, și a evoluat până la statutul de prezentator al uneia dintre cele mai bune emisiuni de actualități și reportaje canadiene, *The Fifth Estate*, iar viața sa a fost subiect de film. Mai mult, Malarek a fost de câteva ori premiat pentru activitatea sa jurnalistică. În afară de *Natașele*, a mai publicat alte cinci cărți cu subiecte trepidante și incomode pentru prejudecățile occidentalilor: *Hey, Malarek! The True Story of a Street Kid Who Made It* (1984), *Haven's Gate. Canada's Immigration Fiasco* (1987), *Merchants of Misery* (1989), *Gut Instinct. The Making of an Investigative Reporter* (1996), *The Johns. Sex for Sale and the Men who Buy it* (2009).

VICTOR MALAREK

NATAȘELE

Noua rețea mondială a comerțului sexual

Traducere din engleză de
MIHAELA SIMA DUBOIS

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Cătălin Strat
Coperta: Andrei Gamarț
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Elena Dornescu
DTP: Emilia Ionașcu, Dan Dulgheru

Tipărit la Proeditură și Tipografie

Victor Malarek
The Natashas. The New Global Sex Trade
Copyright © 2003 Victor Malarek by arrangement with Westwood Creative Artists Ltd.

© HUMANITAS, 2011, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MALAREK, VICTOR
Natașele: noua rețea mondială a comerțului sexual / Victor Malarek; trad.: Mihaela Sima Dubois. – București: Humanitas, 2011
ISBN 978-973-50-2745-2
I. Sima Dubois, Mihaela (trad.)
392.65

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Pentru fiica mea, Larissa
Cu dragoste

NOTA AUTORULUI

Femeile și fetele din această carte sunt victime ale violului. Au suferit destul. Pentru a le proteja de alte umilințe sau necazuri, numele lor au fost schimbate.

CUPRINS

„O, Nataşa! Nataşa!“ 11
Introducere: Al patrulea val 17

1. Prada contrabandiştilor 23
2. Locurile supunerii 41
3. Intenţie infracţională 53
4. Cu un clic de mouse 78
5. Suflete curajoase 101
6. O chestiune de indiferenţă 118
7. Pentru un pumn de dolari 132
8. Nopţi în Bosnia 152
9. Scoateţi artileria grea 176
10. Terenul de joacă al şerifului 198

Concluzie: Opriţi traficul! 239
Epilog: Evaluări ipocrite 249
Mulţumiri 267

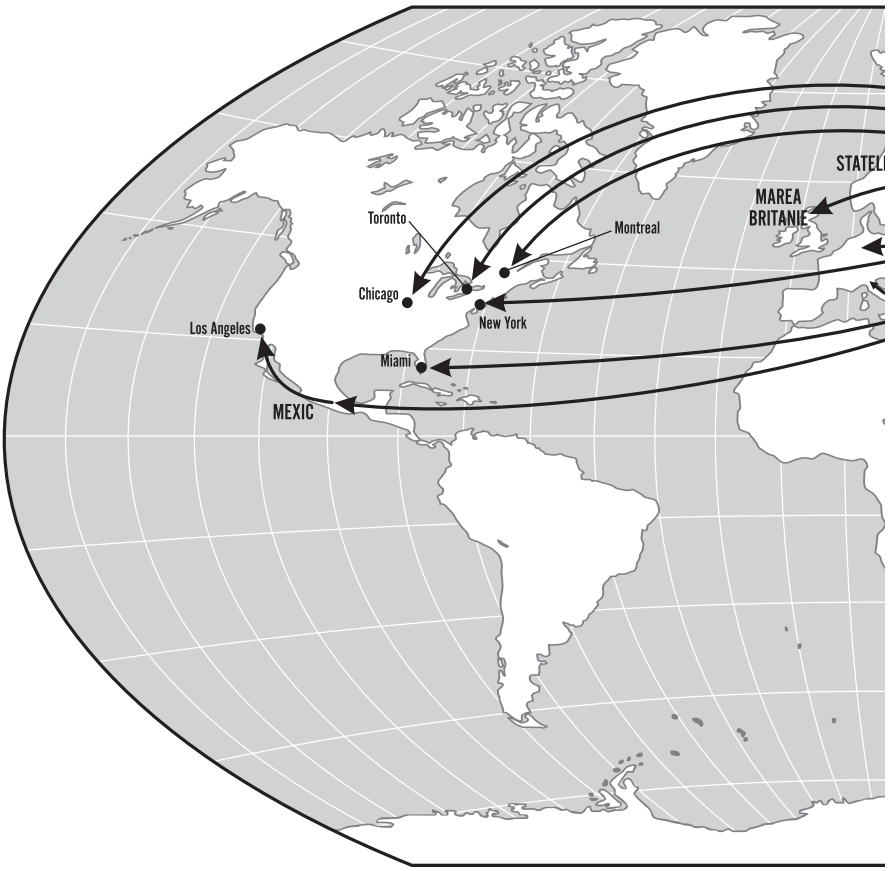

Rețeaua mondială a traficului cu femei şi fete
originare din Europa de Est şi fostele republici sovietice

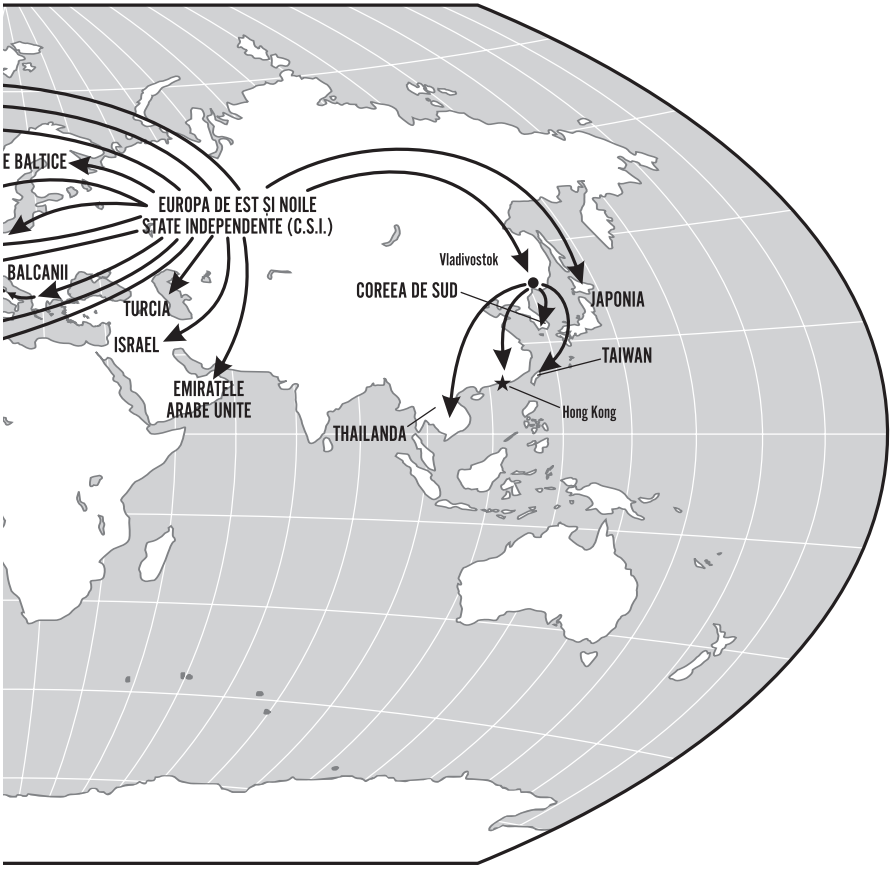
E BALTICE
EUROPA DE EST ȘI NOILE
STATE INDEPENDENTE (C.S.I.)
BALCANII
TURCIA
ISRAEL
EMIRATELE
ARABE UNITE
Vladivostok
COREEA DE SUD
JAPONIA
TAIWAN
Hong Kong
THAILANDA

„O, Nataşa! Nataşa!“

Pe aeroportul internațional din Cairo, la coborârea din avion, Marika fu izbită de un suflu de aer uscat și fierbinte. Blonda de nouăsprezece ani, înaltă, cu ochi verzi, privi în jurul ei dezorientată. Epuizată și neliniștită, înaintă cu greu în coada de la vamă. Un funcționar cu fața măslinie îi răsfoi pașaportul, îi aruncă o privire rapidă și puse pe una dintre paginile goale o viză de intrare. Cînd apăru cu singurul ei bagaj în mână în zona aglomerată a sosirilor, fu întâmpinată de un rus corpolent care îi mormăi numele. Ea încuviință din cap, iar el o apucă strâns de braț, escortând-o rapid către un jeep cu tracțiune integrală, prăfuit și ars de soare.

Pe bancheta din spate erau înghesuite alte trei femei, două din Moldova și una din Rusia, toate cu vârste între 16 și 19 ani. Fetele tăceau. Păreau îngândurate și speriate. Șoferul o îmbrânci pe Marika pe locul pasagerului din față și-și îndesă pântecele voluminos în spatele volanului. „Nu avem timp de pierdut“, urlă el în rusă. „Trebuie să ajung la locul de întâlnire în două ore.“

Vehiculul se năpusti înainte cu o zdruncinătură violentă. Drumul era plin de gropi, iar în mașină era o tăcere mormântală. În vreme ce jeepul înainta cu viteză în deșertul încins, Marika închise ochii și se rugă în tăcere.

Cu câteva săptămâni în urmă, o femeie plinuță și îmbrăcată țipător, de la o agenție de recrutare din orașul ei natal, Harkov, din Ucraina, i-a vorbit entuziasmată despre slujba pe care i-o găsise: un post de chelneriță la Tel Aviv. La început, Marika a fost

neîncrezătoare. Auzise vorbindu-se despre femei tinere ademenite în străinătate cu slujbe fictive și forțate apoi să se prostitueze. Însă recrutoarea era foarte insistentă, jurându-se cu mâna pe inimă – ba chiar pe Iisus, Iosif și Maria – că această ofertă era una cinstită.

Marika era victima perfectă. Căuta cu disperare de lucru. Mama ei era bolnavă, iar tatăl, un șomer bețiv, vrednic de milă. Cele două surori mai mici slăbeau văzând cu ochii. Slujba care i se oferea era singura ei șansă de a ameliora situația. Era un risc; simțea acest lucru cu fiecare fibră a corpului. Dar era un risc pe care știa că trebuie pur și simplu să și-l asume. Ceea ce o neliniștea la această slujbă era felul neobișnuit în care era organizată călătoria – un drum sinuos, demn de un roman de spionaj. Trebuia să zboare de la Kiev la Viena. Acolo trebuia să schimbe avionul pentru a ajunge în Cipru, de unde urma să se îmbarce într-un alt avion cu destinația Cairo. Odată ajunsă în Egipt, urma să fie condusă cu mașina la Tel Aviv. Marika și-a exprimat neîncrederea, dar recrutoarea a convins-o că motivul alegerii acestui traseu era acela de a cheltui cât mai puțin pe biletele de avion. Acum, după două zile de călătorie, visul Marikăi de a avea o nouă slujbă se destrăma odată cu fiecare milă parcursă.

Jeepul se opri în afara unui sat dogorit de soare. Șoferul sări din mașină și se apropie de doi beduini înarmați. Schimbară câteva cuvinte. Le înmână un plic, iar femeilor le ordonă să coboare din mașină.

Pentru prima dată în acea zi, Marika vorbi cu voce tare. „Am spus că vreau să mă întorc acasă", își aminti ea. „Porcul ăla de rus mă lovi peste față cu putere și-mi spuse să tac. Îmi dădu sângele pe gură și am început să plâng."

Șoferul se întoarse la jeep și demară într-un nor de praf, lăsând-o pe Marika și pe celelalte femei în paza celor doi beduini, călăuzele lor. Cei doi bărbați erau niște ființe stranii, învăluite în mantale roșietice și eșarfe, cu puștile pe umeri și pumnale lungi și curbate atârnându-le la brâu. Fetele priviră uimite cum bărbații încălecau

cămilele. Strigară un ordin în arabă și făcură semn cu mâna amenințător către femei să-i urmeze. Micuța caravană porni de-a lungul Deșertului Sinai, femeile alergând cu pași mărunți în urma cămilelor.

„Era cumplit de cald, iar nouă ne era foarte sete, dar arabilor care ne duceau cu ei de-a lungul deșertului nu le păsa. Țipau întruna la noi. Nu știu ce spuneau. Țipau pur și simplu", povesti Marika.

Merseră timp de aproape două zile, oprindu-se de două ori ca să mănânce – lipie, smochine uscate și curmale și o cană cu apă – și o dată ca să doarmă pe niște prelate din pânză groasă, sub cerul liber.

„Mă simțeam cum trebuie să se fi simțit sclavii în timpurile biblice", spuse Marika. „La fiecare pas, mă gândeam că sunt pedepsită de Dumnezeu pentru păcatele mele din trecut."

În cea de-a doua după-amiază, târziu, caravana ajunse într-o zonă marcată de rotocoale ruginite de sârmă ghimpată care se întindeau de-a lungul peisajului arid. Beduinii descălecară. Un stâlp scrijelit ieșea din nisip. Își legară cămilele de acesta și le făcură semn femeilor să înainteze cu grijă către gardul din sârmă. Marika nu știa asta atunci, dar tocmai ajunseseră la frontiera egipteano-israeliană. De acolo, micul grup continuă drumul pe jos. O oră mai târziu, călăuzele se întoarseră brusc către femei și le ordonară să se culce la pământ. În depărtare, Marika auzea zgomotul sacadat al unui camion. Era o patrulă a armatei israeliene. Beduinii le făcură semn să stea nemișcate. Câteva minute pline de încordare trecură astfel și vehiculul se pierdu în depărtare. Singure din nou, fetele se ridicară anevoie în picioare și călătoria fu reluată sub privirile vigilente ale beduinilor.

În noaptea aceea, complet epuizate și deshidratate, femeile se prăbușiră sub cerul liber, aproape de marginea unui sat. Una dintre călăuze continuă drumul singură, întorcându-se puțin mai târziu cu doi israelieni, într-o camionetă albă. Șoferul vorbea fluent rusește și le ordonă aspru femeilor să urce în spate. Le duseră într-o casă

părăsită și le îmbrânciră într-o încăpere goală. Închiseră și încuiară ușa în urma lor. În ciuda călătoriei lor lungi și anevoioase, nu li se oferi nici mâncare, nici apă și nici nu li se permise să se spele sau să vorbească. Dormiră pe podeaua murdară.

În după-amiaza următoare apărură doi bărbați cu fețe de criminali și le ordonară fetelor să se dezbrace. „Ni s-a spus să ne dezbrăcăm complet ca să ne poată privi. A fost de-a dreptul umilitor", spuse Marika.

Eram foarte speriate. Am făcut ce ni s-a spus. Unul dintre bărbați ne-a luat pe mine și pe rusoaică. O chema Lidia. Ne-a dus cu mașina la Tel Aviv, într-un apartament situat aproape de malul mării. Acolo mai erau trei femei. Două erau ucrainence, cealaltă din Republica Moldova. Ușa avea multe încuietori și un bărbat foarte solid pe nume Avi stătea pe hol așezat la un birou. Era paznicul nostru. Ni s-a spus să facem un duș și, pe când ne uscam, bărbatul a intrat și ne-a spus să îmbrăcam niște lenjerie ieftină, transparentă.

Femeile fură strânse laolaltă în camera de zi, unde proprietarul lor le vorbi. „Pe proprietar îl numeam Ba'al Bayith. Mai târziu am aflat că înseamnă «proprietar al casei» în ebraică. Ba'al *înseamnă proprietar, iar* bayith *casă*", explică Marika.

Bărbatul cu înfățișare de brută le anunță că le cumpărase cu 10 000 de dolari[1] *pe fiecare și că aveau să fie proprietatea lui până când vor fi achitat fiecare o datorie de 20 000 de dolari. Le spuse că trebuiau să înceapă să muncească pentru plata datoriei începând chiar din seara aceea, oferind servicii sexuale clienților. De asemenea, le avertiză pe femei că orice refuz de a-și face treaba urma să fie pedepsit imediat și cu cruzime. Pentru a demonstra ce voia să spună, patronul aruncă o privire semnificativă spre Avi. Matahala păroasă care păzea ușa a rânjit amenințător la femeile înfricoșate.*

În noaptea aceea am simțit pentru prima dată ce înseamnă să fii târfă. A trebuit să prestez servicii sexuale pentru opt bărbați. Mă

1. Toate sumele în dolari din această carte sunt în monedă americană.

simțeam groaznic și atât de rușinată. Făceam un duș după fiecare întâlnire, dar nu puteam spăla murdăria din mine. În următoarele patru luni, nici nu mai știu cu câte sute de bărbați israelieni am fost obligată să am relații sexuale. Bărbați tineri, bătrâni, grași, dezgustători. Soldați, soți și credincioși. Nu conta dacă eram bolnavă sau dacă eram la ciclu. Trebuia să muncesc, altfel eram pedepsită.

În acea perioadă, Marika încercă cu disperare să găsească o cale de evadare, dar ferestrele din apartamentul mic, cu două dormitoare, erau bătute în cuie, iar Avi cel cu gâtul gros era întotdeauna la post.

Am stăruit pe lângă câțiva clienți, cei care păreau mai înțelegători, să mă ajute. I-am întrebat dacă puteam folosi telefonul lor mobil pentru a o suna pe mama, să-i spun doar că sunt în viață. Au refuzat toți, chiar și cei credincioși. Tot ceea ce făceau era să se plângă lui Avi dacă nu îi satisfăceam. Pentru asta primeam o palmă peste față, o amendă care se adăuga la suma datorată pentru călătoria în Israel și nimic de mâncare timp de o zi întreagă.

M-am gândit de multe ori să mă sinucid, însă după aceea mă gândeam la biata mea mamă și la surorile mele. Mă rugam în fiecare zi să fiu salvată. Dar zilele se scurgeau în continuare la fel.

Pe vremea când presta servicii sexuale pentru valul constant de clienți, Marika era foarte nedumerită de un lucru. Majoritatea nu făceau deosebire între originile etnice ale fetelor. Nu conta dacă erau din Rusia, Republica Moldova, România sau Ucraina. Pentru ei, erau toate rusoaice. Dar și mai ciudat era felul în care mulți dintre bărbați li se adresau. „Ne spuneau Natașa. Nu ne întrebau niciodată care este numele nostru adevărat. Pentru ei, eram toate Natașe.

„Eram fantezia lor sexuală. Imbecilii aceștia obișnuiau să intre în salon și, cu un rânjet stupid pe față, să ne strige «Natașa!»", de parcă am fi fost vreo păpușă rusească. Iar noi trebuia să zâmbim și să ne grăbim spre ei." Marika își aminti de prima dată când a fost strigată pe numele acela.

Porcul ăsta gras și asudat ajunge la punctul culminant și începe să murmure: „O, Natașa! Natașa!" La început mi s-a părut ciudat

să mi se adreseze cu un alt nume. Dar foarte curând, am ajuns să accept acest lucru ca pe propria mea salvare. Când eram singură cu gândurile și visurile mele, eram Marika, eliberată din această închisoare. Iar când eram cu un bărbat, deveneam o altă femeie, o prostituată numită Nataşa, care era rece și moartă înlăuntrul meu.

Nataşa era coşmarul meu. Marika, salvarea mea. Nu am spus niciodată vreunuia dintre bărbații aceştia numele meu adevărat.

Și nici ei nu au întrebat vreodată.